

РЕШЕНИЕ

№ 4008

гр. В., 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 20 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Орлин Чаракчиев

при участието на секретаря Ани Люб. Динкова
като разгледа докладваното от Орлин Чаракчиев Гражданско дело №
20223110111523 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. от ГПК и е образувано по предявен от **И. И. Г.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. Н. П. № * срещу „**С. с. В.**“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. У. К. Ф. № * иск с право основание чл. 128 от КТ да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от **1133,09 лв.** (след допуснато изменение в цената на иска на основание чл. 214 от ГПК), представляваща дължимо трудово възнаграждение за периода 01.03.2022 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба в съда - 24.08.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

В исковата си молба ищецът сочи, чрез адв. И. Б., че по силата на Трудов договор № * г. е полагал труд при ответника на длъжност - „заварчик“ при основно трудово възнаграждение от 775,00 лв. Излага, че при направен проверка на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. В. в ответното дружество е установено, че за месец март на 2022 г. ищецът е изработил - 22 работни дни, за които не е получил трудовото си възнаграждение в размер на 775,00 лв. Оспорват се обясненията дадени от ответника при проверката, че ищецът е получил също, но не бил подписал ведомостта. Излага се, че многократно е искал заплащане на възнаграждението, но това не беше сторено. Поддържа, че за месец април му се дължи сумата от 388,00 лв. за 11 отработени дни. По изложените съображения моли предявеният иск да бъде уважен. Претендира се присъждане на разноски.

В срока по чл. 131, ал.1 от ГПК ответникът „С. с. В.“ ЕООД, редовно уведомен, не е депозирал писмен отговор на исковата молба подадена от И. И. Г..

В съдебно заседание ищецът не се явява, поддържа изразената позиция по спора чрез процесуалния си представител.

В съдебно заседание ответникът чрез процесуалния си представител адв. Б. С. поддържа, че на ищеца се дължи сумата от 601,38 лв. за месец март и 348,16 лв. за месец април, след начислените удържки за социално осигуряване, здравно осигуряване и данъци. Оспорва иска по размер.

СЪДЪТ, преценявайки събраните, по делото доказателства, по реда на чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна

страна:

За основателността на предявения иск по чл. 128, т. 2 от КТ ищецът следва да установи в условията на пълно и главно доказване наличие на ТПО с ответника в периода, за който се претендира изплащане на трудово възнаграждение, по силата на което ответникът се е задължил да заплаща на ищеца трудово възнаграждение в претендирания размер; че в процесния период ищецът реално е положил твърдения обем от труд при ответника; падеж на задължението за плащане на дължимото трудово възнаграждение и размер на претенцията.

В случая по делото не е спорно, а и от представените по делото двустранно подписани и неоспорени писмени доказателства – трудов договор № * г., Протокол за постъпване на работа от 18.01.2022 г. и Заповед № * г. за прекратяване на трудов договор, се установява по несъмнен за съда начин, че в периода от 14.01.2022 г. - 23.08.2022 г. страните са били в трудовоправна връзка, за изпълняваната от ищеца в предприятието на ответника длъжност „заварчик“, на четири часов работен ден при уговорено основно месечно трудово възнаграждение от 775,00 лв.

По делото ответникът е представил писмени доказателства – разчетно-платежни ведомости за месец март и април 2022 г., както и неподписани фишове за заплати за същите месеци, съобразно които в счетоводството на дружеството е отразено, че ищецът е отработил 22 дни за месец март и 11 за месец април, което съдът преценява като несъмнено извънсъдебно признание на неизгодния за ответника факт, че ищецът действително е престира труд в неговото предприятие за двата процесни месеца, в обем напълно кореспондиращ на посочения в исковата молба.

Респективно по делото се установява по безспорен начин, че за процесния период 01.03.2022 г. - 30.04.2022 г. за ответника е възникнало насрещно парично задължение по чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на уговореното трудово възнаграждение на ищеца за отработените общо 33 дни, на посочения в договора падеж - до десето число на следващия месец. Следователно искът по чл.128, ал.2 от КТ се явява основателен и следва да бъде уважен.

Размерът на претенцията изрично е оспорен от ответника, като за установяването му в хода на делото е изслушано заключението на назначената по делото ССЧЕ, изготвена от вешото лице А. М.. Същото установява, че дължимото брутно трудово възнаграждение на ищеца възлиза на 775,00 лв. за месец март 2022 г. и 448,68 лв. за месец април 2022 г., в нетни размери съответно 601,38 лв. и 348,16 лв. Посочено е, че съобразно представената от ответното дружество справка за периода м.01-08.2022 г. за крайните салда по сметките за заплати ищецът има неполучени заплати от 1133,09 лв. Експертът е изложил, че никаква част от възнаграждението на ищеца не е превеждана по сметка на ЧСИ Лучия Тасева по ИД № * г. на ЧСИ Л. Т., поради несеквестрируемост на размера му. Заключението не е оспорено от страните и съдът кредитира същото като пълно, обективно и компетентно дадено и въз основа на него съдът према, че предявеният в окончателно фиксираният по реда на чл. 214 от ГПК размер иск за трудово възнаграждение следва да се уважи изцяло и присъди в брутен размер от 1133,09 лв.

Неоснователно е възражението на ответника, че възнагражденията на ищеца за март и април 2022 г. следва да се присъдят в нетен размер, след приспадане на дължимите данъци и осигуровки. Това е така, защото присъждането на трудовото възнаграждение като брутно или нетно такова има отношение единствено към изпълняемостта на съдебното решение, но не и към основателността на иска.

Вярно е, че работникът или служителят не може да получи частта от brutното трудово възнаграждение, представляваща дължимите от него данък върху общия доход и осигурителни вноски. За да се съберат обаче тези публични държавни вземания е достатъчно в съдебното решение ясно да е посочено дали се присъжда brutното трудово възнаграждение, в който случай съдебният изпълнител е длъжен да отдели суми за изплащане на тези задължения, или се присъжда остатъкът след приспадане от brutното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски (в този смисъл Решение № 154/24.06.2015 г. по гр.д. № 6134/2014 г. на ВКС, III г.о., Решение № 166/25.02.2010 г. по гр.д. № 220/2009 г. на ВКС, III г. о.). Съдът е длъжен да посочи единствено дали присъжда брутно или нетно трудово възнаграждение, като не е необходимо изрично искане за това от страна на ищеца, респективно възражение на ответника. Не на последно място по делото не са събрани убедителни доказателства работодателят да е

внесъл в републиканския бюджет вноски за социално осигуряване, здравно осигуряване и данъци, а напротив. Съобразно заключението на ССЧЕ в собственото му счетоводство крайното салдо по сметката за заплати е с отразена брутна стойност от 1133,09 лв.

Съобразно изхода на делото, включително с оглед прекратената поради частичния отказ по чл. 233 от ГПК част от производството с оглед допуснатото намаление в цената на иска по чл. 128, ал.2 от КТ, и двете страни имат право да репарират част от сторените разноски в процеса.

В случая неоснователно е искането на ответника всички разноски да останат за сметка на ищеца, защото с поведението си бил затруднил плащането, което съдът приема за искане по чл. 78, ал.2 от ГПК, макар и неprecizно формулирано.

Приложението на визираната норма изисква наличието на две кумулативно съществуващи предпоставки – признание на иска, както и ответникът да не е станал повод за завеждане на делото. Доколкото в първо о.с.з. ответникът изрично е оспорил иска по размер, то не е налице и първата необходима предпоставка за приложение на чл. 78, ал.2 от ГПК при определянето на отговорността за разноските в процеса, поради което съдът не дължи изследване на втората. Независимо от това за пълнота следва да се посочи и следното:

Несъмнено местоизпълнението на задължението за заплащане на трудовото възнаграждение е предприятието (чл. 270, ал. 1 от КТ), като то се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка, поради което то е търсимо, а не носимо. Единствено в изключението на чл. 270, ал. 3, изр. 2 от КТ (ако по искане на работника възнаграждението се изплаща по банков влог) задължението е носимо, но конкретният случай не е такъв, доколкото не са налице твърдения или данни възнаграждението на ищеца да е заплащано по банков път съобразно клауза на трудовия договор или негово изрично искане. Следователно, служителят следва да се яви в предприятието, за да получи трудовото възнаграждение, а ако не го направи се счита, че той неоправдано не приема предложеното му от работодателя изпълнение и не дава необходимото съдействие за изпълнението, в който случай е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95 от ЗЗД. И в тази хипотеза обаче, за да се освободи от задължението си, длъжникът следва да предприеме действията по чл. 97, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, а именно – да изпълни паричното си задължение чрез влягане на сумата по сметка в банка на името на кредитора, за което не е необходимо разрешение на съд. До предприемане на действията по чл. 97, ал. 1 от ЗЗД длъжникът не може да се ползва от предвиденото в чл. 96 от ЗЗД освобождаване от последиците на собствената си забава.

В конкретния случай ответникът не твърди да е предприел действията по чл. 97, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, нито реално да е платил процесната сума по друг начин. Следователно, същият не се е освободил от последиците на собствената си забава към момента на предявяване на иска, поради което е дал повод за завеждане на делото.

По делото ищецът е представил доказателства за сторени разноски за заплатено в брой адвокатско възнаграждение от 400,00 лв., което съобразно прекратената поради отказ част от производството следва да се редуцира съответно и присъди в размер на 389,71 лв., на основание чл. 78, ал.1 от ГПК. Ответникът също е представил доказателства за платено в брой адвокатско възнаграждение от 200,00 лв., от което съобразно прекратената част на делото следва да му се присъди сумата от 5,14 лв., на основание чл. 78, ал.4 от ГПК.

На основание чл. 83, ал. 1, т. 1 ГПК, ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, поради което на основание чл. 78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Държавата и по сметка на ВРС 50,00 лв. за държавна такса в императивно определения минимален размер по чл. 1 от ТДТССГПК и 243,57 лв. от депозита за вещо лице внесен от бюджета на съда в общ размер на 250,00 лв.

Съдът констатира, че независимо от дадените в о.с.з. от 31.10.2022 г. изрични указания на ищеца, по делото и понастоящем не е посочена банкова сметка, по която да се изплати процесната сума или друг начин за плащане, поради което по реда на чл. 127, ал.4 от ГПК, ищецът следва да се задължи в едноседмичен срок от връчване на решението да депозира нарочна писмена молба с посочване на банкова сметка или друг начин за плащане, като в противен случай при влизане в сила на решението в негова полза няма да бъде издаден изпълнителен лист само на това основание.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА срещу „С. с. В.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. У. К. Ф. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на И. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. Н. П. № * **сумата от 1133,09 лв.**, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за периода 01.03.2022 г. - 30.04.2022 г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда - 24.08.2022 г., до окончателното ☐ изплащане, на основание чл. 128, т. 2 от КТ.

ОСЪЖДА „С. с. В.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. У. К. Ф. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на И. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. Н. П. № * **сумата 389,71 лв.**, представляваща сторените по делото съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА И. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. Н. П. № * **ДА ЗАПЛАТИ** на „С. с. В.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. У. К. Ф. № * **сумата 5,14 лв.**, представляваща сторените по делото съдебно-деловодни разноси, на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК.

ОСЪЖДА „С. с. В.“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. У. К. Ф. № * **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд **сумата от 293,57 лв.** съставляваща дължима по делото държавна такса и депозит за вещо лице, на осн. чл. 78, ал.6 от ГПК.

УКАЗВА на ищеца, че в **едноседмичен срок** от връчване на решението следва да депозира нарочна писмена молба по делото с посочена банкова сметка или друг начин за плащане на дължимите суми, на основание чл. 127, ал.4 от ГПК.

ПРИ НЕИЗПЪЛНЕНИЕ и при влизане в сила на решението в полза на ищеца няма да бъде издаден изпълнителен лист.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____